

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/8/2023
Identifikačné číslo spisu:	9522100076
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:9522100076.9

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zelenakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému Z. K. a spol. pre trestný čin vraždy spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000, sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30. novembra 2000, na verejnom zasadnutí konanom 10. decembra 2024 o odvolaniach obžalovaných Z. K. a W. M. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 26. júna 2023, sp. zn. 10T/1/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obžalovaných Z. K. a W. M. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom z 26. júna 2023, sp. zn. 10T/1/2022 (ďalej tiež „napadnutý rozsudok“) uznal obžalovaného Z. K. (ďalej tiež „obžalovaný 1/“) a obžalovaného W. M. (ďalej tiež „obžalovaný 2/“) z trestného činu vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. účinného do 30. novembra 2000 (ďalej tiež „Trestný zákon účinný do 30. novembra 2000“) na tom skutkovom základe, že:

- presne nezisteného dňa, na doposiaľ presne nezistenom mieste t. č. zomrelý C. B. ako šéf zločineckej skupiny vystupujúcej pod názvom B. sa spolčil s ďalšími členmi tejto zločineckej skupiny s W. M. a Z. V. (uznesením vyšetrovateľa mu bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku), tiež s t. č. zomrelými členmi zločineckej skupiny P. V., P. T. a B. K. (uznesením vyšetrovateľa bolo u nich trestné stíhanie zastavené z dôvodu ich úmrtia podľa § 215 ods. 1 písm. d), s poukazom na § 9 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku) a s ďalším zomrelým členom zločineckej skupiny P. N., ako aj s ďalšími doposiaľ nezistenými osobami, po tom čo dňa 20.10.1999 bol pokus na fyzickú likvidáciu poškodeného N. K. v obci C. zo strany iných osôb neúspešný, spoločne si rozdelili úlohy a opätovne sa dohodli na fyzickej likvidácii poškodeného N. K., nar. XX.XX.XXXX, ako žijúceho člena konkurenčnej skupiny W., ktorý spolu s ďalšími zabezpečenými osobami vystupovali v prípade

vyšetrovania desaťnásobnej vraždy v bare H. v F. B. ako utajení svedkovia v neprospech zločineckej skupiny B.,

v presne nezistenom čase dňa 05.10.2000 za účelom sledovania pohybu poškodeného N. K. vo M. V., W. M. zavolať W. F. (uznesením vyšetrovateľa mu bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku) pod zámienkou, že potrebuje ísť do mesta a potrebuje šoféra, sa vozili po meste M. V., kde W. M. sledoval poškodeného N. K., ktorý sa spolu s viacerými osobami zabával na N. B. A. vo M. V. pred kaderníctvom nachádzajúcim sa v budove č. XX, po tomto zistení W. M. navigoval W. F. na štrkovisko za obcou Y., kde sa W. M. stretol s C. B., ktorému poskytol aktuálne informácie o mieste, kde sa poškodený N. K. zdržiava, na to sa C. B. ako vodič osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia striebornej farby nezisteného výrobného čísla a EČV spolu s určenými strelcami- Z. K. a P. N. v čase približne o 19.25 hod. presunuli do M. V. pred kaderníctvo, kde C. B. s kuklou na hlave vozidlo zastavil, z vozidla vystúpili s kuklami na hlavách Z. K. a P. N., pričom títo spustili strelbu dávkami z automatických zbraní na skupinu najmenej piatich osôb stojacich pred kaderníctvom a na osoby sediace v tam zaparkovaných motorových vozidlách a po strelbe z miesta činu ušli uvedeným osobným motorovým vozidlom do katastra obce C., kde ich čakali P. V. a B. K., ktorí tam vozidlo podpálili, v dôsledku strelby došlo k zraneniam poškodených, a to D. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorý utrpel strelnú trhlinu srdca a ďalšie strelné poranenia, ktorým zraneniam na mieste podľahol, T. R., nar. XX.XX.XXXX, ktorý utrpel strelnú trhlinu pľúc, pečene a bránice po priestrele hrudníka, ktorým zraneniam na mieste podľahol, Q. M., nar. XX.XX.XXXX, ktorý utrpel strelné poranenie mozgu, zlomeninu klenby lebečnej, krvácanie do dutiny lebečnej s trvalými zdravotnými následkami, P. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorý utrpel priestrel stehna a ľavého predkolenia s dobou liečenia 6 týždňov a M. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorý utrpel priestrel stehna s dobou liečenia 6 týždňov.

Špecializovaný trestný súd za túto trestnú činnosť uložil obžalovanému Z. K. podľa § 219 ods. 2, § 29 ods. 2 Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000 výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) rokov, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000 do tretej nápravno-výchovnej skupiny.

Súčasne mu podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Špecializovaný trestný súd u obžalovaného W. M. podľa § 37 Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000 upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000, pretože má za to, že výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny v spojení s trestom prepadnutia majetku, uložený mu skorším rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 25. marca 2019, č. k. BB-3T/2/2018-23468 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 8. októbra 2019, sp. zn. 4To 5/2019, je dostatočný.

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 309 ods. 1 Trestného poriadku podali proti tomuto rozsudku odvolania obžalovaní Z. K. a W. M. pre nesprávnosť všetkých výrokov rozsudku a procesného postupu, ktorý týmto výrokom predchádzal.

Obžalovaný Z. K. v písomných dôvodoch svojho odvolania, ktoré podal prostredníctvom obhajcu uviedol, že odvolanie podáva z dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) písm. e) Trestného poriadku. V úvode odvolania poukázal na to, že vina mu bola vyslovená iba na základe výpovedí svedkov, ktorí neboli pozorovatelia skutku, ale vypovedali iba to, čo počuli od iných osôb (svedkovia Z. V., K. K. a D. N.). Svedok Z. V. vypovedal čo mal počuť od C. B. alebo P. T. (skôr od osoby P. T., ako sám upresnil). Svedok D. N. vypovedal čo mal počuť od osoby P. T. a osoby C. B. Y. P. T. a C. B. neboli vypočuté ako svedkovia v predmetnom trestnom konaní. Ich výsluchmi nebolo možné verifikovať tvrdenia svedka D. N. a Z. V. o tom, čo im títo mali povedať, teda že jedným zo strelcov mal byť práve obžalovaný Z. K.. Ich výsluchmi nebolo možné overiť, či osobám Z. V. a D.

N. dané skutočnosti povedali. Podľa názoru obžalovaného ide o ničím nepodložené tvrdenia svedkov Z. V. a D. N..

Ďalej odvolateľ dôvodil, že svedok K. K. vypovedal o skutku to, čo mal počuť od osôb Z. V., C. B., P. T. a D. N.. O tom, ktoré osoby mali byť strelcami, mal počuť od Z. V. a D. N., pričom každý z týchto dvoch mu mal uviesť iné mená strelcov, čo okrem iného zakladá dôvodné pochybnosti o tom, že strelcom mal byť práve on. Svedok D. N. mal povedať K. K., že strelcami mali byť P. T. a P. N.. Svedok Z. V. mu mal zase povedať, že strelcami mali byť Z. K. a P. T.. Súd pri hodnotení dôkazov prihliadol na dôkazy, ktoré boli v jeho neprospech. To čo mal K. K. povedať D. N. súd nezohľadnil, čím ignoroval dôkazy preukazujúce jeho nevinu.

Ďalej obžalovaný ad1/ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2016, sp. zn. 4To/10/2015, z ktorého vyplýva záver, že nie je možné, aby dôkaz vyplývajúci zo svedeckého výsluchu spolupracujúcej osoby bol jediným dôkazom, ktorý svedčí o vine obvineného. Bez ďalších dôkazov proti obvinenému, ktorými je možné hodnoverne preveriť výpoveď spolupracujúceho obvineného, by takýto postup do istej miery spochybňoval zákonnosť a spravodlivosť celého trestného konania.

Obžalovaný má za to, že svedka Z. V. nie je možné považovať za vierohodného z dôvodu, ako sám vypovedal, bol účastný na skutku, nebola proti nemu vyvodená trestnoprávna zodpovednosť a nekonalo sa s ním podľa § 205 Trestného poriadku. Jeho výpovede v predmetnej trestnej veci boli motivované výhodou minimálne v podobe nevyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti proti nemu v súvislosti s predmetným skutkom. K postupu podľa § 205 Trestného poriadku vo vzťahu k jeho osobe došlo až po vypočutí na hlavnom pojednávaní. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Branislav Adamčo proti Slovenskej republike a Erik Adamčo proti Slovenskej republike) je potrebné zaoberať sa výpoveďami spolupracujúcich osôb tzv. kajčnikov z dôvodu, že tieto môžu byť motivované snahou získať určité výhody a tak si pomôcť. Pokiaľ by konajúce orgány činné v trestnom konaní postupovali proti osobe Z. V. od začiatku zákonným spôsobom, je možné, že tento by vypovedal inak. Súd uveril tvrdeniu svedka Z. V., že ho priviezol na hranicu, avšak toto jeho tvrdenie nebolo verifikované žiadnym iným dôkazom. Z dôvodu absencie dôkazu, ktorý by výpoveď svedka potvrdzoval, súd prvého stupňa nemal dôvod mu uveriť a vychádzať z neho pri hodnotení veci.

Svedok K. K. tvrdil, že strelcom bol obžalovaný a mal sa to dozvedieť od D. N.. Odvolateľ namietal, že výpovede svedkov sa v podstatných momentoch vyvracajú, čo znižuje ich vierohodnosť. Svedkovia Z. V., K. K. a D. N. nie sú, podľa jeho názoru, nestranní a bezúhonní. K. K. a D. N. boli právoplatne odsúdení za závažnú trestnú činnosť. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je potrebné na ich výpovede prihliadať kriticky tak, že pokiaľ nie sú overené inými dôkazmi, či vzájomne sa nepodporujú, nemožno ich hodnotiť ako dôveryhodné. V danej veci neexistuje žiaden svedok, ktorý by bol svedkom skutku očitým a ktorý by ho zo spáchania činu usvedčoval. Motívom spáchania skutku podľa obžaloby malo byť odstránenie N. K., ako člena konkurenčnej skupiny W.. Tento motív však nebol preukázaný, nakoľko ani sám svedok N. K. ho nepotvrdil, keď uviedol, že nevie čo bolo motívom streľby, nepovažuje sa ani za člena skupiny W.. S C. W. boli kamaráti a mali spoločnú firmu. Osoby, ktoré pri skutku zomreli, respektíve boli zranené, nepoznal a nemal s nimi žiadny vzťah. Nemal žiadny motív zúčastniť sa na útoku proti nim.

Obžalovaný Z. K. zastáva názor, že existujú dôvodné pochybnosti o tvrdeniach spolupracujúcich osôb, a že nie je možné nepochybne konštatovať, že práve on bol strelec. V daných súvislostiach poukázal na judikát R 33/1968 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Tz 37/92. Svedok Z. V., ktorý bol podľa vlastnej výpovede účastný na skutku, vystupoval v procesnom postavení svedka bez predchádzajúceho vydania uznesenia podľa § 205 Trestného poriadku.

Poukázal na § 127 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ustanovenia je svedok povinný vypovedať čo mu je známe o trestnom čine a o páchatelovi trestného činu, z čoho vyplýva, že páchatel trestného činu nemôže byť svedkom vlastnej trestnej činnosti a nemôže byť v pozícii svedka nútený vypovedať

pravdu o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o osobách podozrivých z trestného činu alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie. Poukázal tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. augusta 2012, sp. zn. 2 To 1/2012 uverejnené v zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky R 53/2013 a dôvodil, že dôkazy získané výsluchom svedka Z. V. sú získané nezákonne a ako také sú nepoužiteľné v trestnom konaní.

Obžalovaný Z. K. ďalej namietal, že vo veci konal a rozhodol nepríslušný súd. Má za to, že vecne príslušným na konanie mal byť Okresný súd Trnava s poukazom na § 16 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku. Dňa 19. júna 2019 bola na Okresný súd Trnava podaná obžaloba prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave zo 17. júna 2019, č. Kv 43/18/2200-52, ktorá mu kládla za vinu spáchanie skutku, právne kvalifikovaného ako trestný čin vraždy spáchanej formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 30.11.2000, v časti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30.11.2000, na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. V prvom spore o príslušnosť na konanie v danej veci rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 9. októbra 2019, sp. zn. 3Ndt/24/2019 tak, že vecne príslušným je Okresný súd Trnava, keď najvyšší súd nezistil naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a Trestný zákon účinného do 30.11.2000, ani zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Porušenie svojich práv vidí v tom, že bol odňatý zákonnému sudcovi takým postupom, ktorý nerešpektuje základné zásady trestného konania a nerešpektuje príslušnosť súdov upravenú v Trestnom poriadku. Obžaloba bola podaná 19. júna 2019 Okresnému súdu Trnava a po následnom spore o príslušnosť bolo najvyšším súdom potvrdené, že vecne príslušným je tento súd.

Vzhľadom na dlhú dobu, ktorá uplynula od skutku, obžalovaný považuje uložený výnimočný trest za neprimerane prísny. Je toho názoru, že vzhľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol daný dôvod na jeho mimoriadne zníženie. Trest, ktorý mu bol uložený, považuje za neprimeraný už len vzhľadom na skutočnosť, že vždy viedol slušný život. Počas trestného konania, podľa jeho názoru, došlo k zbytočným prietiahom postupom Okresného súdu Trnava, ktorý vykonal na hlavom pojednávaní skoro celé dokazovanie a napokon pred skončením a rozhodnutím veci postúpil vec špecializovanému trestnému súdu, ktorý vykonal dokazovania odznova. Od prijatia obžaloby Okresným súdom Trnava do právoplatného rozhodnutia o príslušnosti špecializovaného trestného súdu uplynuli tri roky. V daných súvislostiach odvolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 18. marca 2010, sp. zn. 5 To 14/2009, R 10/2011 a rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Tdo 1/2015.

Obžalovaný Z. K. z uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a aby ho podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby Krajskej prokuratúry Trnava oslobodil, alebo alternatívne, aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu pojednal a rozhodol.

Obžalovaný W. M. v písomných dôvodoch svojho odvolania, ktoré podal prostredníctvom obhajcu, namietal správnosť výrokov napadnutého rozsudku o vine, o treste, ako aj spôsobe jeho výkonu a súčasne namietal konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo. Dôvodil, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, pretože neobsahuje údaje o tom, o ktoré dôkazy súd opiera skutkové zistenia. Z výrokovej časti rozsudku (z popisu skutkovej vety) vyplýva, že po tom, čo dňa 20. októbra 1999 bol pokus o fyzickú likvidáciu poškodeného N. K. v obci C. zo strany iných osôb neúspešný, spolčil sa s osobami v napadnutom rozsudku uvedenými, rozdelili si úlohy a opätovne sa dohodli na fyzickej likvidácii poškodeného N. K.. Takýto popis skutku, podľa názoru obžalovaného, nebol predmetom dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Na hlavnom pojednávaní nebolo predmetom dokazovania ani, že poškodený N. K. vystupoval s ďalšími osobami, v prípade vyšetrovania „desaťnásobnej vraždy" v bare H. v F. B., ako utajený svedok, a že títo svedkovia svedčili v neprospech členov skupiny „B.". Predmetom dokazovania nebola ani súdom prvého

stupňa tvrdená skutočnosť, že poškodený N. K. bol člen skupiny „W.“ a ani existencia takejto skupiny. Podľa názoru odvolateľa ad/ 2, celá prvá časť výroku napadnutého rozsudku je založená na domnienkach, ktoré neboli predmetom dokazovania na hlavnom pojednávaní, a preto nebol zákonným spôsobom preukázaný ani motív (likvidácia nepohodlného svedka), ktorý mal obžalovaných viesť k spáchaniu skutku.

Dôvodil, že v skutkovej vete napadnutého rozsudku nie je čin charakterizovaný konkrétnymi skutkovými okolnosťami, ktoré by spoľahlivo odôvodnili záver o použitej právnej kvalifikácii. V napadnutom rozsudku v tomto smere a ani z jeho odôvodnenia nie je možné zistiť, čo súd prvého stupňa k takýmto záverom viedlo a z akého dôvodu vychádzal iba z domnienok. Poukázal na zásadu voľného hodnotenia dôkazov a v tejto súvislosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. júna 2010, sp. zn. 3To 4/2010.

Špecializovaný trestný súd v predmetnej trestnej veci vychádzal pri uznaní jeho viny z výpovedí svedkov W. F., Z. V., C. Y., K. K. a D. N., avšak svedkovia Z. V., C. Y., K. K. a D. N. o skutku vedia iba z rozprávania iných osôb. Proti nemu existuje iba jeden priamy dôkaz, a to je výpoveď W. F., ktorá ale neposkytuje spoľahlivý základ na uznanie jeho viny. Súd prvého stupňa vyhodnocoval aj výpovede svedkov, ktoré na hlavnom pojednávaní neboli vykonané. Pri každom z týchto svedkov súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôrazňuje ich zhodnosť s výpoveďou v prípravnom konaní alebo pred Okresným súdom Trnava, hoci tieto výpovede neboli na hlavnom pojednávaní vykonané.

Obžalovaný W. M. ďalej dôvodil, že svedok W. F., bol podnikateľským spoločníkom poškodeného N. K. a jeho brata, čo sám priznal vo výpovedi 26. októbra 2022, a takto je potrebné pristupovať k vierohodnosti jeho výpovede. V súvislosti s výpoveďou tohto svedka obhajoba upozornila aj na skutočnosť, že svedok sa snažil sám odstraňovať dôkazné medzery obžaloby, keď tvrdil vo svojej výpovedi z 26. októbra 2022 na hlavnom pojednávaní, že „niektorí si mýlia štrkovisko za obcou Y. so štrkoviskom za M. V.“ Obhajoba tiež upozornila na to, že na strane 5 zápisnice z hlavného pojednávania svedok uviedol, že nevie, či tesne pred skutkom niekto sledoval N. K.. V ďalšom odvolateľ poukázal na rozpory, ktoré boli odstraňované v rámci hlavného pojednávania a do odôvodnenia napadnutého rozsudku sa nepreniesli, akoby boli nepodstatné.

Svedok Z. V. na hlavnom pojednávaní 21. októbra 2022 uviedol, že o skutku vie iba z počutia od C. B. alebo od P. T.. K obžalovanému sa svedok nevyjadril sám, ale až na otázku predsedu senátu, či niekto monitoroval pohyb K., svedok uviedol, že si myslí, že to bol obžalovaný, ale nevie to naisto. Uviedol, že si to len vydedukoval z toho, že obžalovaný sa mohol voľne pohybovať po M. V. a mal vedomosť, že niekto N. K. určite sledoval. Svedok Z. V. v tejto výpovedi na hlavnom pojednávaní v podstate priznal, že nemá problém s klamaním aj napriek poučeniu o trestnej zodpovednosti za krivú výpoveď, keď uviedol na hlavnom pojednávaní 21. októbra 2022, že P. T. je jeho rodina a možno ho nechcel do veci namočiť, preto pred vyšetrovateľkou 29. marca 2018 vypovedal inak, ale pred súdom vypovedal len pravdu a už si bol celkom istý.

Odvolateľ pripomenul, že tento svedok napríklad pri výsluchu 1. februára 2019 uviedol, že pri skutku bol P. T., na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Trnava 20. apríla 2021 uviedol, že si nie je istý, či tam bol P. T. a neskôr uviedol, že sa mu marí, že tam bol a ak áno, sedel za C. B.. Na otázku obhajcu, ktorý odstraňoval rozpory, svedok uviedol, že sa mu to možno pletie, ale je presvedčený, že to je tak, ako vypovedal pred súdom, a nie predtým pred vyšetrovateľkou. Vo výpovedi z 1. februára 2019 svedok uviedol, že nevie naisto, že by obžalovaný monitoroval pohyb N. K..

Pokiaľ ide o výpoveď K. K., tak tento svedok na hlavnom pojednávaní 25. novembra 2022 uviedol, že informáciu, že na skutku participoval obžalovaný W. M. sledovaním pohybu N. K. a dal signál B., mal od D. N.. V ďalšej časti svojej výpovede svedok na otázku obhajcu uviedol, že si nepamätá, či mal informácie od D. N., že obžalovaný sledoval poškodeného. Podrobnejšie sa vyjadriť o konkrétnostiach sledovania vôbec nevedel a tiež uviedol, že nevie vyhodnotiť, či mu D. N. hovoril pravdu. V rámci výpovede potvrdil, že D. N. v rámci skupiny nehovoril vždy pravdu, šíril dezinformácie a podľa

znaleckého posudku z 30. septembra 2019 D. N. je nedôveryhodným svedkom.

Svedok C. Y. vypovedal na hlavnom pojednávaní 3. novembra 2022, že o skutku vie iba z počutia od obžalovaného P. M. avšak nevie, či mu povedal pravdu. Nepamätá si, že by mu o skutku hovoril aj niekto iný. O takýchto veciach nesmeli hovoriť. Vo výroku napadnutého rozsudku je uvedené, že na tomto skutku v obci C. sa on nezúčastnil (ak sa vôbec stal), teda v tejto časti svedkovi C. Y. súd prvého stupňa preukázateľne neuveril. Je potom nepreskúmateľné z akého dôvodu mu uveril v časti, ktorá sa mu kladie za vinu v obžalobe.

Obžalovaný W. M. v písomnom odôvodnení odvolania ďalej poukázal na to, že svedok D. N. pri výsluchu na hlavnom pojednávaní 28. novembra 2022 uviedol, že o skutku vie iba z počutia, pričom jeho informačným zdrojom boli už nežijúci C. M. a P. T.. Tento svedok sa vyjadril aj ku skutku v obci C. tak, že N. K. aj v tomto prípade sledoval obžalovaný. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 28. novembra 2022 vyplýva, že svedok nevypovedal tak, ako to konštatuje v zápisnici predseda senátu, teda takmer zhodne s výpoveďou z prípravného konania z 24. januára 2019, čo je zrejmé z odstraňovania rozporov v jeho výpovediach. Obhajoba pripomenula, že vo výroku napadnutého rozsudku je uvedené, že na skutku v obci C. sa obžalovaný 2/ nezúčastnil, teda v tejto časti svedkovi súd tiež preukázateľne neuveril. Je potom celkom nepreskúmateľné z akého dôvodu mu uveril v časti, ktorá sa mu kladie za vinu. Zároveň obhajoba upozornila na vyjadrenia svedka k osobe obžalovaného Z. K. a k tomu, či túto osobu pozná, pretože z vyjadrenia svedka je zrejmé, že je ochotný skutočne povedať čokoľvek. Zo znaleckého posudku znalca PhDr. K. K., ktorý bol ako listinný dôkaz oboznámený na hlavnom pojednávaní vyplýva, že svedok nielenže má tendenciu k fabuláciám, ale pravdepodobne niektoré výpovede skresľuje, ak mu to prináša osobný prospech, jeho motivácia vypovedať je čisto zištná, egoistická, vedená zámerom vyťažiť zo situácie čo najvyšší zisk.

Obžalovaný W. M. ďalej dôvodil, že výpovede svedkov Z. V., C. Y., K. K. a D. N. sú dôkazmi nepriamymi, ktoré majú svoju hodnotu len v spojení s inými dôkazmi (R 38/1968-IV., R 38/1970-I, R 38/1970-I.). Podľa jeho názoru v danom prípade, výpovede týchto svedkov vo svojom súhrne netvoria logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich nepriamych dôkazov, ktoré vcelku zhodne a spoľahlivo dokazujú určitú skutočnosť, a ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich je možné vyvodiť len jeden jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru. Súd prvého stupňa takúto úvahu vo svojom rozhodnutí dostatočne nevysvetlil. Ide o spolupracujúcich obvinených (prípadne už odsúdených), ktorí v danej veci vystupujú ako svedkovia. Súd sa mal dôkladne oboznámiť s výhodami, ktoré boli svedkom poskytnuté, analyzovať motiváciu svedka odkrývať trestnú činnosť a tiež posúdiť, či verzia skutkového deja poskytnutá svedkom spĺňa aspoň elementárne požiadavky jej overiteľnosti a to, či okolnosti získania takéhoto dôkazu spochybňujú jeho kvalitu a presnosť (v danej súvislosti poukázal na prípad Vásaráb a Paulus proti Slovenskej republike, sťažnosť číslo 28081/19 a 29664/19).

Podľa názoru obžalovaného, súd prvého stupňa záver o jeho vine postavil len na výpovediach tzv. spolupracujúcich svedkov. Vo vzťahu k hodnoteniu týchto usvedčujúcich dôkazov týkajúcich sa ich vierohodnosti, či „miery“ preukázateľnosti, však zaujal vnútorne rozporuplný postoj. V tomto kontexte sa javí ako bagatelizujúce tvrdenie súdu prvého stupňa, že dočasné zastavenie trestného stíhania pri spolupracujúcich svedkoch nemá pre posudzovanie danej veci význam, s čím nemožno súhlasiť, najmä ak ide o svedka W. F. a svedka Z. V.. Súd prvého stupňa výpovede takýchto svedkov mal hodnotiť s náležitou opatrnosťou a vedomím si rizík. Mal si preveriť všetky aspekty „dohody o spolupráci“, vrátane jej zákonnosti a vierohodnosti (v danej súvislosti odvolateľ poukázal rozsudku ESLP Adamčo proti Slovenskej republike a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. ÚS 292/2020). Analýzu vierohodnosti výpovede svedkov súd prvého stupňa nevykonával. Súd prvého stupňa neposudzoval kvalitu takýchto dôkazov produkovaných spolupracujúcimi svedkami a nezisťoval, či okolnosti ich získania spochybňujú ich kvalitu a presnosť. Dôkazy hodnotil jednostranne v jeho neprospech, len na základe vlastných domnienok a hypotéz, ktoré nepodložil reálnym dôkazom a ani objektívnou právnou úvahou.

Obžalovaný W. M. z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky

napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d), e) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Prokurátor na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) navrhol, aby súd odvolania obžalovaných Z. K. a W. M. ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Obžalovaný Z. K. a jeho obhajca na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu navrhli, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, respektíve alternatívne navrhli, aby súd sám rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby prokurátora.

Obžalovaný W. M. a jeho obhajca na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu navrhli, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu a vec vrátil tomuto súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd na podklade podaných odvolaní obžalovaných podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že ich odvolania sú nedôvodné. Najvyšší súd nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Čo sa týka konania pred špecializovaným trestným súdom najvyšší súd uvádza, že boli dodržané všetky základné zásady trestného konania, ktoré sú uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku a predovšetkým zásada zákonného procesu § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu § 2 ods. 9 Trestného poriadku, zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci § 2 ods. 10 Trestného poriadku a zásada voľného hodnotenia dôkazov § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Konanie, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku netrpí chybami, pre ktoré by bolo bez ďalšieho potrebné zrušenie napadnutého rozsudku a jeho vrátenie súdu prvého stupňa.

Pokiaľ ide o namietanú vecnú príslušnosť špecializovaného trestného súdu ako súdu prvého stupňa v predmetnej trestnej veci, vo vzťahu k tejto námietke obžalovaného ad 1/ je potrebné vzhliadnuť na dôvody plynúce z uznesenia najvyššieho súdu zo 14. júna 2022, sp. zn. 4Ndt/6/2022, ktorým bol riešený spor o príslušnosť tak, že podľa § 22 ods. 1 Trestného poriadku príslušným súdom na vykonanie konania vo veci obvineného Z. K. a spol. pre trestný čin vraždy spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30. novembra 2000, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 4Tk/3/2019 je Špecializovaný trestný súd v Pezinku.

V súvislosti s dôvodmi, ktoré súd viedli k tomuto rozhodnutiu, je potrebné zdôrazniť, že najvyšší súd s poukazom na § 89 ods. 26, § 185a Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, ako aj § 296 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 poukázal na skutočnosť, že zločinecká skupina a na ne nadväzujúce skutkové podstaty znamenajú pre účely správnej právnej kvalifikácie skutku predovšetkým to, že pojem zločineckej skupiny je potrebné vykladať v charakteristických intenciách, ktoré spočívajú v existencii tejto skupiny osôb počas určitého, spravidla dlhšieho časového obdobia; vo vzájomnej koordinácii jej členov s jednotným cieľom spáchať jeden alebo viac zločinov; v existencii stanoveného účelu fungujúcej zločineckej skupiny (spáchanie jedného alebo viacerých zločinov); v štruktúrovanosti, ktorú možno chápať ako pevnú organizačnú štruktúru, časovo dlhšie trvajúcu, vo viacerých úrovniach, ktoré sa vyznačujú vzťahmi nadriadenosti a podriadenosti, v rámci ktorej sú určené a rozdelené viaceré funkcie od najvyšších organizátorských a riadiacich, cez stredný stupeň plánovitosti, koordinácie a kontroly až po najnižší stupeň realizácie vymedzeného rozsahu trestnej činnosti.

Na rozdiel od uznesenia najvyššieho súdu z 9. októbra 2019, sp. zn. 3Ndt/24/2019, najvyšší súd pri rozhodovaní 14. júna 2022 zistil, že skutkový podklad na posúdenie príslušnosti sa medzitým podstatne

zmenil tak, že vysoko pravdepodobne bolo možné predpokladať, že predmetný skutok bol spáchaný zločineckou skupinou. Počas dokazovania v trestnom konaní bola viackrát spomenutá štruktúrovanosť tzv. skupiny „B.“ od hlavy skupiny (nebohého C. B.), cez zástupcov (P. T., P. N., K.), cez pomocníkov v súčasnosti nebohého P. V., Z. V. a ďalších, ako aj existencia podskupiny okolo obžalovaného W. M. (členstvo priznával, avšak popieral jej trvanie v čase skutku a priznával ekonomickú trestnú činnosť), do ktorej patrili svedkovia F., Y. a ďalší. Tieto údaje vyplynuli z vykonaného dokazovania na Okresnom súde Trnava.

Najvyšší súd konštatoval, že z dovtedy vykonaného dokazovania vyplynula štruktúrovanosť skupiny „B.“ a aj skutočnosť, že predmetný skutok, ktorý sa obžalovaným 1/ a 2/ kládol za vinu, mal byť spáchaný za účelom fyzickej likvidácie N. K., ktorý patril do konkurenčnej skupiny „W.“. Ďalej súd konštatoval, že trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000 je úmyselným trestným činom a s ohľadom na zákonom stanovenú trestnú sadzbu naň sa vzťahujúcu v súlade s ustanovením § 437 ods. 1 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 v spojení § 11 ods. 3 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 vykazuje znaky obzvlášť závažného zločinu.

Najvyšší súd na prejednanie a rozhodnutie tejto trestnej veci vzhľadom na podstatnú zmenu skutkových okolností na posúdenie príslušnosti súdu konštatoval, že je daná pôsobnosť špecializovaného trestného súdu podľa § 14 písm. j) Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, podľa ktorého príslušnosť tohto súdu sa vzťahuje aj na obzvlášť závažné zločiny spáchané zločineckou skupinou v spojení s § 562 ods. 2 Trestného poriadku per analogiam, pretože v prejednávanej veci ide o trestný čin, ktorý sa posudzuje podľa skôr účinného zákona (Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000), svojou povahou a závažnosťou zodpovedá trestným činom uvedeným v § 14 písm. j) Trestného poriadku (viď. uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 4Ndt/13/2021).

Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd spor o príslušnosť medzi Okresným súdom Trnava a Špecializovaným trestným súdom v Pezinku vyriešil tak, že príslušným na prejednanie a rozhodnutie veci je Špecializovaný trestný súd v Pezinku. Najvyšší súd z týchto dôvodov procesnú námietku obžalovaného 1/ považuje za neopodstatnenú.

Po splnení prieskumnej povinnosti najvyšší súd zistil, že špecializovaný trestný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Špecializovaný trestný súd svoje skutkové zistenia správne oprel o výpovede obžalovaných Z. K. a W. M., o výsluchy svedkov Z. V., W. F., C. Y., K. K., D. N., W. E., N. K., Q. M., Y. X., P. W., V. S., P. H., Q. K., R. K. a F. F., o výsluch znalkyne PhDr. V. A., o výpoveď spoluobžalovaného P. V. z 24. januára 2019 a z 28. januára 2020, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná, o výpovede svedkov M. W., V. R., V. R., V. B., M. W., F. K., V. S., T. B., Mgr. T. K., M. E., P. A., C. K., Q. M., Q. A., H. D., T. B., P. B., P. T., R. K., F. W., K. A., T. A., Z. V., M. N. a C. B., ktoré boli na hlavnom pojednávaní prečítané, ako aj o listinné dôkazy, ktoré sú obsahom spisu, na ktoré v napadnutom rozsudku podrobne poukázal. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku a presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o uznaní obžalovaných v 1/ a 2/ za vinných z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. účinného do 30.11.2000 spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. účinného do 30. novembra 2000.

Obžalovaní v 1/ a 2/ rade spoločným konaním viacerých osôb iného úmyselne usmrtili a uvedený čin spáchali na viacerých osobách a dopustili sa konania nebezpečného pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu vraždy a ktorého sa dopustili v úmysle iného úmyselne usmrtiť a uvedený čin spáchať na viacerých osobách, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo.

Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že od roku 1999 do roku 2010 fungovala zločinecká skupina „B.“, ktorá pôsobila v F. B. a okolí. Na jej čele stál C. B., jemu blízky P. T., Z. V. (bratranec P. T.), K. K., D. N., P. N., Q. A., H. D., T. B., P. T. a B. T. (viď rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 25. marca 2019, sp. zn. BB-3T/2/2018 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 8. októbra 2019, sp. zn. 4To 5/2019).

K zločineckej skupine B. patril v T. B. K. A., ktorý bol blízkym priateľom C. B. a pod A. patril obžalovaný Z. K.. Do zločineckej skupiny patril aj obžalovaný W. M., ktorý viedol svoju podskupinu vo M. V., do ktorej patrili W. F. a C. Y.. Naproti tomu v F. B. fungovala konkurenčná zločinecká skupina „W.“. Medzi týmito skupinami existovali dlhodobé spory, ktoré vyústili do „hromadnej vraždy“ W. v bare H. v F. B. v mesiaci marec 1999 (trestné konanie nie je doteraz ukončené a je prejednávané na Okresnom súde Trnava). Osoby N. K. a M. Z. tesne pred touto údajnou 9-násobnou vraždou opustili bar H. v F. B. V trestnej veci proti osobe C. B. a spol. boli v procesnom postavení utajených svedkov, preto C. B. mal záujem, aby menovaných svedkov umlčal navždy ich usmrtením. To sa u svedka M. Z. i podarilo. Pokiaľ išlo o druhého utajeného svedka N. K., tak boli 2 pokusy o jeho usmrtenie. Prvý pokus bol neúspešný pri obci C., kedy pred strelbou unikol vyskočením z auta a v obci sa ukryl medzi rodinnými domami. Vzhľadom k tomu, že táto akcia voči N. K. bola neúspešná, C. B. zorganizoval ďalší skutok, pri ktorom mienili opäť usmrtiť N. K. vo M. V.. Najvyšší súd konštatuje, že všetky tieto skutočnosti boli v predmetnej trestnej veci dokazovaním preukázané, a to najmä výpoveďami svedkov Z. V., K. K., D. N., W. F., ale aj výpoveďou svedka C. Y..

Najvyšší súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že svedok Z. V. pred súdom prvého stupňa potvrdil svoju výpoveď z prípravného konania v tom, že v inkriminovanom čase priviezol cez zelenú hranicu z Maďarskej republiky do Slovenskej republiky na pokyn C. B. a na vozidle P. N. obžalovaného Z. K., ktorého odovzdal C. B.. B. Z. V. vedel za akým účelom obžalovaného K. z Maďarskej republiky priviezol. Mal byť strelcom spolu s P. N., a to preto, že nepochádzal z okolia M. V. alebo F. B., ale z T. B. ako podriadený K. A., priateľovi C. B.. Obžalovaného Z. K. v inkriminovanom prostredí nikto nepoznal.

Z výsluchu svedka Z. V. ďalej vyplynulo, že v inkriminovaný deň bol v garáži, ktorú mal prenajatú C. B. a priviezol mu vozidlo Octavia striebornej farby, v ktorej boli pripravené v batožinovom priestore zbrane - samopaly a čierne odevy, ako majú policajti. Svedok Z. V. nebol priamo účastný samotnej strelby, ale o detailoch vedel od C. B., P. T. a P. N. tak, že strelcami boli obžalovaní Z. K. a P. N.. Z iných dôkazov v kontexte so svedkom Z. V. vyplynul aj záver, že vo vozidle Škoda Octavia striebornej farby, ktoré na miesto činu vo M. V. kritického dňa priviezlo strelcov, boli C. B. ako vodič, P. T. ako spolujazdec, obžalovaný Z. K. ako sediaci vzadu za vodičom a vedľa neho P. N. - ostatní dvaja ako strelci zo samopalov. Priame dôkazy vyplývali z výpovedí poškodených, ktorí tento útok prežili. Takými boli výpovede svedkov P. W., N. K., Q. M., Y. X., ale aj svedkov V. S., P. H. a W. E..

Svedok W. F., ktorý bol podriadeným obžalovaného W. M. (podskupina B. vo M. V.) vypovedal, že v deň spáchania skutku prišiel pre neho obžalovaný W. M. na svojom vozidle Fiat Uno bielej farby s tým, že sa budú voziť po meste M. V.. Vodičom bol W. F.. V ten deň prešli mesto rôznymi ulicami a niekoľkokrát aj miestom, kde sa nachádzalo kaderníctvo Y. X. (miesto činu), pred ktorým sa nachádzala skupina mužov. Obžalovaný W. M. mu potom prikázal zísť s vozidlom na štrkovisko za obec Y., kde obžalovaný M. vyšiel z vozidla k maringotke so včelínom. Obžalovaný M. sa po dobu 5 až 10 minút rozprával s C. B., ktorému svedok videl do tváre, lebo mal odkrytú tvár a kuklu mal vyhrnutú na vlasovej časti hlavy. Keď sa obžalovaný M. vrátil do vozidla, prikázal mu ho zaviesť do M. V. pred bytovku, kde svedok W. F. býval. Tam mu obžalovaný M. prikázal z vozidla vystúpiť s tým, že nech si urobí alibi. Potom asi o hodinu zo svojho bytu počul strelbu. Svedok W. F. na hlavnom pojednávaní tiež vypovedal, že približne v roku 2001 až 2002 mu obžalovaný M. povedal, že po tomto skutku viezol strelcov do Maďarskej republiky, že strelci vystúpili za malým mostom, ako sa ide do Györu a prešli na čierne do Maďarskej republiky, pričom obžalovaný M. prešiel hranicu legálne. Túto skutočnosť mu potom C. B. vytykal, že o tom kedy prešiel hranicu tam bude záznam.

Pokiaľ ide o výpoveď svedka C. Y., tento potvrdil, že obžalovaný W. M. v čase skutku používal vozidlo Fiat Uno bielej farby. Z výpovede svedka W. E. zase vyplynulo, že v čase činu bol policajt a počas strelby sa náhodou presúval z bydliska svojich rodičov domov. Videl strelcov v akcii, nie však do tváre, avšak potvrdil výpoveď svedka Z. V., že na mieste činu stála strieborná Škoda Octavia.

K posádke vozidla a menám strelcov sa vyjadrovali aj svedkovia K. K. a D. N.. Oni dvaja sa skutku nezúčastnili, dozvedeli sa o ňom iba z rozprávania, a síce K. K. z rozprávania C. B., P. T., Z. V. a D. N. a svedok D. N. z rozprávania C. B. a P. T.. O tomto skutku sa bežne v skupine B. hovoriť nesmelo, avšak C. B., P. T., Z. V., D. N. a K. K. patrili v skupine k najbližším k C. B., takže mali informácie od najzaujímavejšieho človeka. Svedok K. K. sa dozvedel o strelcoch od 4-och osôb a u všetkých figuroval ako strelec obžalovaný Z. K.. Svedok K. uviedol, že sa mu Z. V. zdôveril, že kritického dňa viezol obžalovaného Z. K. cez prírodnú hranicu z Maďarskej republiky do M. V. a zaviedol ho k C. B.. Svedok D. N. sa o skutku dozvedel z rozprávania C. B. a P. T. tak, že strelcami boli obžalovaní Z. K. a P. N.. Teda najmenej traja svedkovia označili za jedného zo strelcov práve obžalovaného Z. K..

Najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že 5. októbra 2000 vo M. V. pred kaderníctvom Y. X. došlo k pokusu o vraždu N. K.. Pri tomto skutku u svedka N. K. nedošlo k zraneniu (pred príchodom strelcov na miesto činu vošiel do vnútra kaderníctva). Následkom strelby obžalovaného Z. K. a P. N. (v súčasnosti už nebohý), ale došlo k usmrteniu poškodených D. W., T. R. a k ťažkým zraneniam poškodených Q. M., P. W. a M. W.. Tieto skutočnosti vyplývajú z 3-och znaleckých posudkov z odboru zdravotníctva, odvetvia súdneho lekárstva a z odborného vyjadrenie KEÚ z odboru balistiky, pričom z jeho záverov bolo preukázané, že nábojnice a časti striel na mieste činu boli kalibru 7,62x39 mm.

V danom prípade bol preukázaný motív konania, ktorým bola snaha C. B. o fyzickú likvidáciu svedka N. K., ako jediného svedka údajnej 9-násobnej vraždy „W.“ v bare H. v F. B.. To plynie z výpovede svedka N. K., ale aj z výpovedí ostatných svedkov zo skupiny „B.“.

Obhajoba obžalovaných Z. K. a W. M. vykonaním dokazovaním na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa bola vyvrátená.

Obžalovaný Z. K. sa obhajoval tým, že na čas spáchania skutku má alibi. Poukazoval na to, že od 4. októbra 2000 do 6. októbra 2000 sa mal nachádzať v Maďarskej republike, čo je zachytené v policajnom systéme Boris. V tejto súvislosti uviedol, že ho požiadal P. T., aby za ním prišiel do Budapešti.

Z listinného dôkazu (informácia z policajného systému Boris) vyplýva, že v inkriminovanom čase sa nachádzal na území Maďarskej republiky, čo by mohlo potvrdzovať obranu obžalovaného, avšak naproti tomu je tu výpoveď svedka Z. V. vykonaná pred súdom prvého stupňa o tom, ako v inkriminovanom dni 5.10.2000 previezol obžalovaného z Maďarskej republiky cez zelenú hranicu na pokyn C. B., ktorému ho aj odovzdal. Nie je dôvod neveriť svedectvu Z. V. (rovnako vypovedal pred Okresným súdom Trnava, ako aj na hlavnom pojednávaní pred špecializovaným trestným súdom). Zámerné vytváranie alibi v posudzovanom prípade je zrejmé aj z výpovede svedka W. F..

Navyše, je rozporná aj samotná obhajoba obžalovaného v tom smere, že ho mal P. T. pozvať do Budapešti s tým, že 5. októbra 2000 pôjde obžalovaný s ním ako vodič na sprostredkovanie vozidla BMW do Dunajskej Stredy, pričom podstata nelogickosti spočíva v tom, že ho vysadil v Győri, aby ho tam počkal, avšak práve obžalovaný K. mal byť druhým vodičom, keďže sa mali z Dunajskej Stredy do Budapešti vrátiť dvomi vozidlami.

Obžalovaný W. M. sa obhajoval tým, že sa skutku nedopustil a proti nemu vypovedá jedine svedok W. F., ktorý si vymýšľa, a ktorý je policajným svedkom. Podľa jeho názoru je tento svedok nevierohodný, lebo vypovedal rozporne o mieste štrkoviska, kde ho mal odviezť.

Súd prvého stupňa správne neuveril ani tejto obrane. Nebol dôvod neveriť svedectvu W. F., ktorý v

prípravnom konaní na hlavnom pojednávaní pred špecializovaným trestným súdom o podstatných súvislostiach z inkriminovaného dňa 5. októbra 2000 vypovedal konzistentne. Neobstojí obhajoba obžalovaného ani v tvrdení, že svedok sa mýlil v mieste štrkoviska, lebo vo všetkých svojich výpovediach svedok W. F. konkretizoval miesto stretnutia obžalovaného s C. B. jednoznačne ako štrkovisko za obcou Y. pri maríngotke, v ktorej bol včelín.

K obhajobe oboch obžalovaných treba uviesť, že sa k spáchaniu trestnej činnosti nepriznali a napádali obsah výpovedí tzv. kajúcnikov, ktoré považujú za nedôveryhodné. Špecializovaný trestný súd sa správne a dôsledne zaoberal hodnotením vierohodnosti tzv. kajúcnikov, teda osôb, ktoré svoju vinu priznávajú a rozhodli sa svedčiť aj o účasti ďalších osôb na protiprávnej činnosti.

Ústavný súd, ako aj EŠLP pripúšťa použiteľnosť takýchto dôkazov - výpovedí spolupracujúcich svedkov - za prísneho posúdenia obsahov výpovede spolupracujúcej osoby v záujme postihnutia závažných foriem trestnej činnosti, u ktorej je jej objasňovanie zvonku veľmi sťažené, (povýšil nad záujem potrestať jedného z jej „menej aktívnych“ aktérov, ktorí orgánom činným v trestnom konaní poskytnú pri plnení danej úlohy nezanedbateľnú súčinnosť). Pozornosť sa pritom upriamuje na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí a na dôkladnú analýzu vierohodnosti týchto výpovedí (v záujme zaistenia spravodlivosti konania).

Zo súdnej praxe týchto súdov vyplýva, že postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využijú zákonodarcom ukotvený, a teda úplne legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou týchto výpovedí dopracovali. Relevantné ustanovenia Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí ukládajú súdom povinnosť vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu (pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 08. novembra 2016, sp. zn. III.ÚS/758/2016 uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 53/2016). Ústavný súd v predmetnom rozhodnutí pripustil (v súlade s rozhodovacou činnosťou EŠLP) použiteľnosť tzv. odklonov ako zákonných inštitútov (medzi ktoré patrí aj uznesenie o podmienenom zastavení spolupracujúceho obvineného podľa § 218 ods. 1 Trestného poriadku) v trestnom konaní, avšak za prísneho posúdenia obsahu výpovede spolupracujúcej osoby. „Zo znenia samotnej zákonnej úpravy vyplýva, že zákonodarcu v záujme postihnutia závažných foriem trestnej činnosti, u ktorej je jej objasňovanie, takpovediac zvonku, veľmi sťažené, v niektorých prípadoch takmer nemožné ..., stanovil ako legitímny cieľ záujem spoločnosti na vyšetrovaní takejto trestnej činnosti, pričom tento povýšil nad záujem potrestať jedného z jej „menej aktívnych“ aktérov, ktorý orgánom činným v trestnom konaní poskytnú pri plnení danej úlohy nezanedbateľnú súčinnosť. Judikatúra EŠLP v otázke tzv. korunných svedkov poskytujúcich pomoc pri odhaľovaní trestnej činnosti výmenou za beztrestnosť alebo iné výhody upozornila na potrebu osobitnej obozretnosti pri použití takýchto výpovedí, súčasne však EŠLP v tomto kontexte konštatoval, že skutočnosť použitia výpovede podozrivého, ktorý bol zbavený obvinenia, nie je ešte sama osebe dôvodom na vyslovenie porušenia práva na spravodlivé súdne konanie (pozri rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Atanasov proti Bulharsku z 3. marca 2009, č. 20309/02), a to dokonca ani v takých prípadoch, keď je odsúdenie páchatelia založené v určujúcej miere práve na výpovedi takéhoto svedka (pozri rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Cornelis proti Holandsku z 25. mája 2004, č. 994/03; Lorse proti Holandsku z 27. januára 2004, č. 44484/98; Verhoek proti Holandsku z 27. januára 2004, č. 54445/00). V záujme zaistenia spravodlivosti konania je však prirodzenou požiadavkou adresovanou konajúcemu súdu dôkladná analýza vierohodnosti týchto výpovedí.“ (pozri uznesenie ústavného súdu z 8. novembra 2016, sp. zn. III.ÚS 758/2016, uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 53/2016).

Z uvedeného vyplýva, že Trestný poriadok umožňuje spolupracujúcu osobu, ktorá získala legálny benefit v podobe nepostihnutia, respektíve miernejšieho postihnutia za svoju trestnú činnosť, v trestnom konaní vypočúť a následne jej výpoveď použiť ako zákonný dôkaz, rovnocenný s inými dôkazmi. Výpoveď

spolupracujúcej osoby ako svedka podlieha voľnému hodnoteniu dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, pričom nemá menšiu váhu ako ostatné dôkazy, ani nie je a priori vylúčená. „V zásade teda neplatí ani téza, že na základe výpovede svedka „kajúcnika“ nemôže byť uznaná vina, respektíve môže byť uznaná len vtedy, ak je ohľadom určitej okolnosti táto výpoveď potvrdená inými výpoveďami alebo inými dôkazmi. Výpoveď takého svedka (pri jej voľnom hodnotení) môže byť (potenciálne) ovplyvnená snahou dosiahnuť vlastnú antirepresívnu výhodu. Na druhej strane, svedok v čase svojej výpovede (najmä keď je vypočutý už v prípravnom konaní) nevie, či a s akými dôkazmi bude táto výpoveď konfrontovaná. Jeho rozhodnutie „pomôcť si“ je teda realizovateľné práve v prípade, ak hovorí pravdu, a naopak, rizikové pre prípad, že sa svedkom uvádzané okolnosti ukážu ako fiktívne, čo by jeho osobnú pozíciu mohlo skomplikovať.“ (pozri rozsudok najvyššieho súdu z 26. novembra 2014, sp. zn. 2To 9/2014). K rovnakým záverom dospel najvyšší súd aj v rozsudku z 28. júna 2016, sp. zn. 2To 14/2015 s tým, že poukázal na podmienky kladené vyššie uvedenou judikatúrou EŠLP pri použití výpovede tzv. korunného svedka: „... či:

- 1) bol obvinený informovaný o postavení svedka a o výhodách, ktoré mu boli výmenou za jeho výpoveď poskytnuté,
- 2) bol obhajobe zaručený prístup k výsluchu takéhoto svedka, včítane možnosti klásť mu otázky,
- 3) súdy vedomé si postavenia takéhoto svedka starostlivo hodnotili jeho výpoveď, vrátane jej motivácie a zvýšeného rizika jej účelovosti,
- 4) tvrdenia tzv. korunného svedka podporujú ďalšie dôkazy."

Trestný poriadok teda umožňuje spolupracujúcu osobu, ktorá získala legálny tzv. benefit v podobe nepostihnutia, respektíve miernejšieho postihnutia za svoju trestnú činnosť, v trestnom konaní vypočuť a následne jej výpoveď použiť ako zákonný dôkaz.

Vo výpovediach svedkov pri popise menej významných okolností sa síce vyskytli určité drobné rozpory. Treba však prisvedčiť úvahe prvostupňového súdu, že práve v prípade úplne presných a totožných svedeckých výpovedí po takej dlhej dobe (23 rokov od skutku) by skôr tieto vyzneli nepresvedčivo. Výpovede týchto svedkov pred súdom prvého stupňa plne korešpondovali s výpoveďami z prípravného konania a hodnotiac ich priamy a bezprostredný prejav pred súdom prvého stupňa bolo možné prijať záver, že neexistuje dôvod neveriť týmto svedectvám.

Súd prvého stupňa sa dôkladne venoval tomu, že svedkovia Z. V. a W. F. nie sú právoplatne odsúdenými, a že ich obvinenia boli uznesením vyšetrovateľa dočasne odložené podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku. Ide o inštitút dočasný a súd prvého stupňa túto ich výhodu správne vyhodnotil iba ako nepatrnú, ktorá nemohla vnieť pochybnosti do výpovedí svedkov Z. V. a W. F.. Výpovede svedkov Z. V. a W. F. správne súd prvého stupňa vyhodnotil ako pravdivé a ako takým im uveril. Na iný záver ani nemal dôvod. Výpovede týchto svedkov navzájom na seba nadväzovali, na tieto výpovede nadväzovali aj výpovede ďalších usvedčujúcich svedkov K. K. a D. N., a korešpondovali aj s ostatnými dôkazmi zadokumentovanými v trestnom spise.

Za usvedčujúce dôkazy je potrebné považovať aj výpovede spolupracujúcich svedkov K. K. a D. N., pôvodných vysokopostavených členov zločineckej skupiny „B.", pričom ide o svedkov bez akýchkoľvek výhod „kajúcnikov". Obaja sú právoplatne odsúdení na dlhodobé tresty odňatia slobody za vraždy vykonané v prospech zločineckej skupiny. K. K. na trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov a D. N. na trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov.

Najvyšší súd dospel k záveru, že po takomto vyhodnotení dôkazov jednotlivo i v súhrne mal súd prvého stupňa správne za preukázané, že obžalovaní Z. K. a W. M. sa dopustili trestnej činnosti, v konkrétnom rozsahu a vlastnou mierou zavinenia. Nezistilo sa nič, čo by ich zbavilo trestnej zodpovednosti. Nič teda nebránilo uznať oboch obžalovaných za vinných zo spáchania spolupáchateľstva trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. účinného do 30. novembra 2000, teda tak, ako to právne posúdil prokurátor v obžalobe.

Najvyšší súd ďalej zistil, že špecializovaný trestný súd pri ukladaní druhu a výmery trestov obžalovaným Z. K. a W. M. postupoval správne a v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa dôsledne prihliadal na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osoby páchatel'ov, ich pomery a možnosti ich nápravy s prihliadnutím na účel trestu. U spolupáchateľ'ov prihliadol aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu.

V súvislosti s výrokmi o trestoch je potrebné poukázať na základné pravidlá dôležité pri ukladaní trestu, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od spáchania trestných činov. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu, v čom sa odráža zásada individualizácie trestu. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorého sa prejavuje prvok represie (zabráneniu trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti, potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Ochrana spoločnosti sa pritom uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia, teda represiou a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trest musí vyjadrovať tiež morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické. Výmerou trestu sa rozumie nielen určenie trestu v rámci trestnej sadzby tam, kde je trest takto kvalifikovaný, ale určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu. Rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladany trest. Osobu páchatel'a je pritom potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára, či už na základe hodnotenia povahy a nebezpečnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu, občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to princípu zákonnosti trestu a princípu individualizácie trestu.

Pri ukladaní trestov bola zohľadnená motivácia a okolnosti činu, teda snaha C. B. za každú cenu usmrtiť N. K., jediného svedka v súdnom procese „9-násobnej vraždy“ W. v bare H. v F. B. U obžalovaného Z. K. o to viac, že jeho úlohou ako nájomného vraha (bez poznania osoby poškodeného) bolo poškodeného usmrtiť bezohľadnou strel'bou z automatických zbraní do davu ľudí nachádzajúcich sa pred kaderníctvom vo M. V. a u obžalovaného W. M. viediac o tomto motive bolo jeho úlohou poškodeného N. K. vystopovať. Tieto pohnútky sú v príkrom rozpore so základnými morálnymi princípmi a svedčia o stupni narušenosti páchatel'ov, o ich sebeckve, bezohľadnosti, bezcitnosti a neúcte k ľudskému životu. Obaja obžalovaní spáchali čin v priamom úmysle. Ich konanie by bolo v súčasnosti právne posúdené ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, lebo išlo o úmyselné usmrtenie iného s vopred uváženou pohnútkou. Následkom predmetnej trestnej činnosti sú je smrť D. W. a T. R. a ťažké zranenia poškodených Q. M., P. W. a M. W..

Z odpisu z registra trestov na obžalovaného Z. K. vyplýva, že bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný. Naposledy bol odsúdený pre prečin nebezpečného vyhrážania, ktoré smerovalo voči jeho vlastnej matke. Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 31. mája 2019 vyplýva, že za obdobie od 28. apríla 2015 do 31. mája 2019 sa dopustil dvoch priestupkov proti

pravidlám cestnej premávky (viď zväzok 5, č. 1.1267 spisu).

Z odpisu registra trestov obžalovaného W. M. vyplýva, že v minulosti bol dvakrát súdne trestaný, naposledy rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 25. marca 2019, č. k. 3T/2/2018-23468 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu z 8. októbra 2019, sp. zn. 4T/5/2019, ktorým mu bol podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 1, s použitím § 29 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z. uložený výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do tretej nápravnovýchovej skupiny a trest prepadnutia majetku (viď zväzok 8, č. 1. 2370-2455 spisu a č. 1. 2456-2495 spisu). Išlo o skutky členstva v zločineckej skupine „B.“ a dvoch vražd spáchaných touto zločineckou skupinou.

Súd prvého stupňa správne ani u jedného z obžalovaných nevzhliadol ani jednu poľahčujúcu okolnosť. Na druhej strane obom priťažovalo, že trestný čin spáchali z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky a ako členovia organizovanej skupiny alebo členovia spolčenia.

Za spáchanie trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999Z. z. účinného do 30. novembra 2000 umožňuje tento zákon uložiť dospelému páchatelovi trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby vo výmere 12 rokov a s hornou hranicou trestnej sadzby vo výmere 15 rokov alebo výnimočný trest. U obžalovaného Z. K. po vyhodnotení všetkých okolností prípadu súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, že trest vymeraný na samej hornej hranici základnej trestnej sadzby (pätnásť rokov), by bol pre páchatela neprimerane mierny. Takéto úvahy súdu majú oporu najmä vo veľmi sťažených možnostiach jeho nápravy, v prevahe priťažujúcich okolností, keď súd zistil len minimum okolností v jeho prospech, ktoré však nemohli ovplyvniť spravodlivú prísnosť postihu. Súd teda správne skúmal splnenie podmienok výnimočného trestu. Takým je podľa § 29 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov, alebo trest odňatia slobody na doživotie.

S poukazom aj na dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania skutku po rozhodovanie súdu vo veci samej, nebolo možné uvažovať o uložení toho najprísnejšieho výnimočného trestu, t. j. trestu odňatia slobody na doživotie. Pri ukladaní trestu tomuto obžalovanému bolo potrebné zohľadniť závery znaleckého posudku z odboru psychológie, z ktorých plynie, že pri jeho priaznivej resocializácii by sa jeho osobnosť musela zmeniť a na to, aby sa zmenila by musel mať motív, ktorým by bolo to, že by sa priznal, čo je základná podmienka resocializácie a aby došlo k zmene osobnosti, bol by to dlhodobý proces a navyše s neistým výsledkom. Záver súdu prvého stupňa, že možnosť jeho nápravy je obzvlášť sťažená plne zodpovedá jeho celkovému osobnostnému profilu tak, ako ho charakterizovali závery znaleckého posudku z odboru psychológie.

Súd prvého stupňa správne u obžalovaného zistil splnenie zákonných podmienok na uloženie výnimočného trestu podľa § 29 ods. 2 Trestného zákona od pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov a vymeral mu zákonný a spravodlivý trest v hornej polovici príslušnej trestnej sadzby, teda 21 rokov odňatia slobody so zaradením pre jeho výkon do tretej nápravnovýchovej skupiny (v súčasnosti do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia).

Obžalovanému Z. K. súd prvého stupňa rovnako správne obligatórne podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona uložil aj ochranný dohľad na dobu 3 rokov.

Obžalovanému W. M. v danej trestnej veci mal súd ukladať súhrnný trest podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinného do 30. novembra 2000, lebo predmetný skutok, právne kvalifikovaný ako spolupáchatelstvo trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. účinného do 30. novembra 2000, spáchal skôr (5. októbra 2000), ako bol odsúdený skorším rozsudkom špecializovaného trestného súdu z 25. marca 2019, sp. zn. BB-3T/2/2018 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 8. októbra 2019, sp. zn. 4To 5/2019, ktorým mu bol uložený výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do tretej nápravnovýchovej

skupiny a súčasne mu bol uložený trest prepadnutia majetku. Vzhľadom na vyššie uvedené odsúdenie súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že výnimočný trest uložený skorším rozsudkom s poukazom na mieru zavinenia obžalovaného je možné považovať za dostatočný. Súd prvého stupňa preto v súlade s ustanovením § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30. novembra 2000 u obžalovaného správne upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 30. novembra 2000.

Obžalovaný W. M. bol pred vyhlásením tohto rozsudku odsúdený aj ďalším rozsudkom špecializovaného trestného súdu, a sice z 2. decembra 2022, sp. zn. 4T/1/2021, ktorým bol uznaný za vinného pre spolupáchateľstvo trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona účinného v čase spáchania činu a súd podľa § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinného do 31. augusta 2003 upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2, pretože mal za to, že výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny, v spojení s trestom prepadnutia majetku, uložený mu skorším rozsudkom špecializovaného trestného súdu z 25. marca 2019, č. k. BB-3T/2/2018-23468 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 8. októbra 2019, sp. zn. 4To 5/2019 je dostatočný (viď zväzok 10, č.l.2845-2850 spisu). Podstatné časti trestného spisu špecializovaného trestného súdu vedeného pod sp. zn. 4T/1/2021 boli prečítané na hlavnom pojednávaní 16. februára 2023 (viď zväzok 10, č. l. 2911 spisu). Tento rozsudok však v čase vyhlasovania predmetného napadnutého rozsudku (26. júna 2023) ešte nebol právoplatný. Preto naň v tomto konaní súd nemohol prihliadať pri ukladaní prípadného súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. účinného do 30. novembra 2000.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku, najvyšší súd dospel k záveru, že tento výrok je vecne správny a plne v súlade so zákonom. Odvolací súd nezistil ani v tomto smere žiadne pochybenie. Poškodení včas a zákonom predpísaným spôsobom v tzv. adhéznom konaní si svoje nároky na náhradu škody voči obžalovaným uplatnili.

Vecne správny a v súlade so zákonom je aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvého stupňa podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodených právnych nástupcov poškodeného M. W. s ich nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Je to tak preto, lebo súd prvého stupňa z úmrtného listu Matričného úradu obce Trstice z 31. marca 2023 zistil, že poškodený M. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol otcom poškodeného D. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol zastrelený v priebehu súdeného skutku, zomrel v C. 27. marca 2023 (viď zväzok 11, č. l. 2986 spisu). Poškodený M. W. včas a zákonom predpísaným spôsobom prostredníctvom splnomocnenca JUDr. Petra Vačoka uplatnil voči obžalovaným 1/ a 2/ svoj nárok na náhradu škody vo výške 663,88 Eur ako náklady spojené s pohrebom poškodeného D. W. a 100.000,- Eur ako vzniknutú nemajetkovú ujmu. Vzhľadom k tomu, že úmrtím zaniklo aj zastupovanie splnomocnencom a pohľadávky z náhrady škôd sú súčasťou dedičského konania, súd prvého stupňa potom správne právnych nástupcov poškodeného odkázal na civilný proces. Pre úplnosť treba dodať, že z dôvodu úmrtia poškodeného M. W. takmer na konci dokazovania, súd prvého stupňa v rámci adhézneho konania nemal možnosť zistiť jeho právnych nástupcov.

Na základe vyššie formulovaných úvah dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že odvolacie námietky obžalovaných Z. K. a W. M. nie je možné akceptovať, a preto ich odvolania podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.